

TRIBUNA
PERE LÓPEZ
 Primer secretari del PS

El fals discurs de la insostenibilitat

Des de l'inici d'aquesta legislatura que el cap de Govern, Antoni Martí, i els seus ministres ens han estat demanant esforços i més esforços de forma constant. Esforços que es traduiran en retallades socials quan s'aprovi la llei de la CASS amb l'encariment de fins al 50% del cost d'alguns actes sanitaris i medicaments, la rebaixa del salari que cobrarem en cas de baixa, la disminució de les pensions d'orfenesa i viduïtat i la brutal retallada de les pensions d'invalidesa, entre d'altres.

Properament s'aprovarà la llei de serveis socials i socio-sanitaris que comportarà un pas enrere, ja que no es mantindrà el criteri actual, en el qual es té en compte el beneficiari, o si escau, els membres de la unitat familiar de convivència en la mesura de la seva capacitat econòmica tant en el copagament de les prestacions com per atorgar-les. Ara aniran a buscar tots aquells familiars que no convisquin amb el beneficiari –fins i tot els néts–fent-los reconeixadors de deutes. Per tant, es carreguen la coresponsabilitat de l'Estat. Inacceptable.

Però encara n'hi ha més. Escassetat de recursos per fer la seva feina a la majoria dels departaments públics amb afectació als serveis de justícia (manca de recursos humans, d'espai i d'un servei informàtic de qualitat), d'educació (limitació important de recursos, mancances a les aules, manca d'inversió i conseqüent deteriorament d'espais, disminució de les acti-

vitats i desplaçaments, i manteniment d'una plantilla d'eventuals desproporcionada) o sanitat (manca d'inversió al SAAS i al Centre Hospitalari).

Tampoc hi ha –sembla– recursos per a polítiques de reactivació econòmica i per a programes destinats específicament a la creació de llocs de treball que ha de ser (no pot ser cap altra) la principal preocupació per a tots aquells que ens dediquem a la política.

Retallades i escassetat de recursos per a les federacions i per als clubs esportius (amb potser només alguna excepció), per a les entitats i associacions culturals, en les ajudes públiques a tot tipus d'organitzacions no governamentals (ONG) i un llarg etcètera.

S'han reduït els salaris dels funcionaris públics que ha afectat persones que exerceixen càrrecs importants de responsabilitat a l'Administració; alguns (que al meu entendre s'equivoquen) poden pensar que és una mesura adequada però hauran de reconèixer que aquest esforç que s'ha imposat no s'ha exigít en paral·lel ni als terratinents (s'han rebaixat els percentatges de cessió de terreny econòmic que han arribat a ser de fins al 0%) ni s'ha promogut cap legislació que limiti els salaris de membres de consells d'administració. Tampoc s'ha tocat el cobrament de bonus i altres sistemes retributius en el sector bancari, per posar no-

més alguns exemples de polítiques que malgrat no compartir, haguessin estat bé si del que es tractava era de repartir esforços entre el conjunt de la població.

Per si no n'hi havia prou, aquests darrers anys també s'han demanat importants esforços fiscals. La introducció de l'impost de societats que durant l'any 2013 ha estat del 10%. L'entrada en vigor de l'IGI l'any 2013, que ha suposat per a molts empresaris –encara que el ministre de Finances semblava desconèixer-ho– un cost important ja que per raons de mercat han hagut d'assumir la diferència entre el que suposa la liquidació de l'IGI i l'import que es derivava dels mòduls amb l'ISI sense poder incrementar els preus.

I tots aquests esforços vénen avalats sota l'argument de la insostenibilitat. Insostenibilitat del nostre model de prestació social. Insostenibilitat de les pensions a la CASS. Insostenibilitat del sistema de pensions a la funció pública. I ara ja parlen de la insostenibilitat del model d'escola andorrana i altres que vénen i que vindran en aquest imparable discurs neoliberal de la insostenibilitat de les polítiques públiques que DA ens està imposant.

Però, què és realment insostenible? És insostenible amagar recurrentment la veritat per part del Govern i de la majoria parlamentària que li dona suport

sobre la realitat ja confirmada que el sector financer ha pagat almenys 20 milions menys d'impostos que l'any 2012. A més, s'ha vist incrementada la remuneració del finançament de l'Estat mitjançant l'increment del tipus d'interès que cobren en les pòlisses del Govern i amb l'emissió de deute públic no obertes al públic en general i adquirides en exclusiva pel sector financer.

Són insostenibles les deduccions que DA va introduir a corre cuita només guanyar les eleccions i que van malmetre la recaptació del nou marc fiscal. Un marc fiscal que ens va costar un any i mig de consensuar amb els que llavors eren CR i que ara són DA i que es van afanyar (on queda la tan demandada seguretat jurídica) a modificar només unes setmanes després de les eleccions.

És insostenible que emparat en una indubtable habilitat dialèctica, en una majoria aclaparadora al Consell General i amb una estranya (per a nosaltres) connivència amb el grup mixt el ministre de Finances del Govern d'Andorra ocultí informació rellevant i falti a la veritat de forma inadmissible en el Consell General. És lamentable que el senyor Cinca no expliqui als ciutadans que més de la meitat de l'activitat bancària ha deixat de liquidar l'IGI mentre ha pogut mantenir preus. S'imagina vostè empresari que

(continua a la pàgina següent)